

MARTHA WELLS

ZTRÁTA SPOJENÍ

Z DENÍKŮ ROBOKATA

MARTHA WELLS
ZTRÁTA SPOJENÍ

The Fugitive Telemetry
Copyright © 2021 by Martha Wells
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © František Jahnátek, 2024
Cover © Jaime Jones, 2024
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2024

ISBN 978-80-277-4773-3 (pdf)

MARTHA WELLS

ZTRÁTA SPOJENÍ

Z DENÍKŮ ROBOKATA

PŘELOŽIL FRANTIŠEK JAHNÁTEK

F**B****S**

KAPITOLA

první

NA PODLAZE LEŽEL MRTVÝ člověk částečně svinutý do klubíčka. Pravá ruka zakrývala rozbitý přenosový interface. Viděl jsem už hodně mrtvých (a to jako vážně hodně), a tak jsem hned provedl úvodní sken a porovnal získané údaje s daty uloženými ve svojí paměti; zajímal mě především rozdíl mezi tělesnou a venkovní teplotou, bledost a spousta dalších nechutných věcí, včetně tekutin, které z lidí po smrti vytékají. To byla všechna data, která jsem měl ještě k dispozici v dlouhodobém úložišti. Srovnáním údajů jsem dokázal určit čas smrti. „Přibližně před čtyřmi hodinami,“ oznámil jsem.

Doktorka Mensahová si vyměnila pohled s velitelkou Indahovou. Netvářila se nijak překvapeně. Zato velitelka Indahová vypadala našťvaně, jenže takhle se tvářila pokaždé, když jsem se ocitl poblíž. „Jak to víš?“ zeptala se.

Převedel jsem naskenované údaje, pokyny a výsledky srovnání do takové podoby, aby si je lidé dokázali přečíst, a poslal takto upravenou zprávu do osobního přenosu Indahové, spolu s kopií pro Mensahovou. Veliitelka překvapeně zamrkala a z jejího soustředěného výrazu tváře bylo patrné, že se do té zprávy okamžitě začetla. Mensahová mi potvrdila přijetí kopie, ale dál se zvednutým obočím sledovala Indahovou. (I když jsem nadále používal sken a vizuální prostředky k ohledání daného místa, poletovala mi nad hlavou operační skupina nových průzkumných dronů, které mě zásobovaly videozáznamy.)

Stáli jsme na křižovatce v centru stanice Skupiny pro ochranu prostředí, která měla kruhový tvar a do níž ústily tři malé chodby; kratší z nich vedla do velkého spojovacího koridoru nazývaného Translaterální bypass. (Patřilo k místní tradici dávat všem chodbám jména, což mě trochu otravovalo.) Ať už se ale tato křižovatka jmenovala jakkoli, nepoužívala se příliš často; vlastně šlo spíš o zkratku mezi obytnou a pracovní oblastí. (Tady na stanici se nerozlišovalo, jestli zde někdo bydlí dočasně, nebo trvale, jak bylo například zvykem v korporátní oblasti. Věřte mi, že to zdaleka nebyla ta nejpodivnější věc, co se Skupiny pro ochranu prostředí týkalo.)

Tak především byste nečekali, že na této křižovatce, a vlastně ani v celé oblasti pod správou Skupiny pro ochranu prostředí, někoho zabijí; bezpečnostní rizika byla pro přechodné a stálé obyvatele stanice trvale hodnocena jako nízká a většinou se týkala nehod a hloupých

výtržností pod vlivem omamných látek v přístavišti. Rizika nehod a následných úmrtí na této křižovatce byla ještě nižší, prakticky nulová. Nenašli byste tu nic jiného než světla na vysokém stropě, stěny standardně provedené ve stříbromodré barvě s nějakými starými graffiti a kresbami, nyní uchovávané jako součást historické výstavy dějin stanice. Mám za to, že kdybyste o to vážně stáli a hledali způsob, jak se zabít, mohli byste se dostat k napájecím kabelům pod panely a kryty a tam, co já vím, třeba olíznout nějaký vodič, nebo tak něco; jenže to očividně tenhle člověk neudělal.

Riziko vraždy na celé stanici se trvale hodnotilo na sedm procent. (Abyste se dostali pod tuto cifru, museli byste žít na neobydlené planetě.) (Nikdo si mě nikdy nenajal na práci na neobydlené planetě, protože kdybych na nějaké takové byl, už bychom ji osídlovali osídlovali.) Nikdy byste ale nenarazili na mrtvé lidi ležící na podlaze jako tady.

„No,“ začala Indahová, která konečně dočetla moji zprávu. (Těm lidem to vždycky trvá věčnost.) „Nevím, nakolik jde o přesný výpočet...“

Objevil se další pracovník ochranky, jeden z těch, kteří jinak kontrolují, zda náklady lodí neobsahují nějaké biologické riziko. V přenosu se představil jako Tural. „Podle našeho rozboru nastala smrt asi před čtyřmi hodinami.“

Indahová si povzdechla. Tural, kteří zjevně čekali, že se jejich zpráva setká s větším nadšením, se zatvářili zmateně.

„ID?“ zeptal jsem se. Interface mrtvého se rozbil, takže jsem nedokázal zjistit jeho totožnost. To si jako ten, kdo tohle způsobil, naivně myslel, že tím znemožní určit totožnost oběti? Vedení stanice mělo záznamy a biometrické údaje nejen o všech, kdo tu žili trvale, ale také o těch, kdo sem přijížděli na kratší dobu; zjistit něčí totožnost tak nemohlo být nic obtížného. „S kým se stýkal?“

Tural se podívali na Indahovou a ta kývnutím dala najevo, že můžou odpovědět. „Pod kůží jsme nenalezli žádné označení ani klip, vylepšení nebo cokoli jiného s ID. Provedli jsme počáteční vyhledávání v seznamu příchozích cestujících podle fyzických údajů, ale na nic jsme nepřišli.“ Když se Indahová zatvářila nespokojeně, Tural dodali: „Bez rozhraní musíme počkat, až sem dorazí ze zdravotnického centra a provedou sken těla. Teprve pak se pokusíme ho porovnat s údaji návštěvníků stanice.“

„A nikdo ze zdravotnického tu ještě není, protože...?“

Tural se zatvářili tak, jako by tušili, co bude následovat. „Dnes probíhá preventivní zdravotní prohlídka ve škole a robot, který jinak provádí mobilní sken těla, tam má plno práce? Musí jezdit se zdravotnickým modulem, který pro tento účel využívají?“ Přesně tohle lidé dělají, aby špatná zpráva nezněla tak špatně – pronesou ji jako otázku, ale přitom zní pořád stejně špatně.

Indahovou to nijak nepotěšilo. Mensahové zacukaly koutky úst, čímž dávala najevo, že by ráda něco poznamenala, ale bude raději mlčet. „A řekli jste jim, že jde o naléhavý případ?“

„Ano,“ odpověděli Tural, „ale namítli, že o naléhavý případ se jednalo jen do doby, než lékař přivolaný na místo prohlásil daného člověka za mrtvého, popřípadě bez možnosti oživení, protože pak celou záležitost přesunuli na konec seznamu nenaléhavých úkolů, které musejí vyřešit.“

Zkrátka na stanici Skupiny pro ochranu prostředí se všechno musí dělat složitě. A tohle není žádná metafora pro moji zkušenost se životem tady u nich. Nebo vlastně jo, je to metafora.

Indahová stiskla rty a procedila: „Tohle je vražda. Jestli ten, kdo to spáchal, zabije někoho dalšího..“

Mensahová ji náhle přerušila: „Zavolám jim a vysvětlím, že nejde o nehodu, ale o skutečně naléhavý případ a že je tady potřebujeme hned teď.“ Podívala se znovu na tělo a svraštila obočí. „Rada uzavřela vesmírný přístav a vyslala hlídkovou loď hned, jak jsme se o tom mrtvém dozvěděli, ale jste si jistí, že to je – tedy byl – návštěvník stanice, a ne někdo z jejich trvalých obyvatel?“

Hlídkovou lodí myslela ozbrojené vesmírné plavidlo, které se v současnosti pohybovalo na orbitu a odrazovalo tak případné útočníky od přepadu stanice a zároveň poskytovalo asistenci místním a přilétajícím lodím. Po uzavření vesmírného přístavu mělo za úkol zabránit v odletu všem lodím na zemi i ve vzduchu, dokud rada nezruší vydaný pokyn.

„Popravdě řečeno ne, paní radní,“ přiznali Tural. „Jenom tipujeme, že by to mohl být někdo z našich návštěvníků.“

„Aha.“ Mensahová se nevyjadřovala nijak kriticky, ale můžu vám říct, že z výrazu její tváře bylo jasně znát, že si nemyslí, že by Tural, Indahová nebo kdokoli jiný kolem odváděli skvělou práci. Ochranka stanice byla očividně s rozumem v koncích. (Aspoň mně to tak připadalo.)

Indahová to musela sama dobře vědět, protože si protřela kořen nosu, jako by ji bolela hlava. V porovnání s ostatními lidmi na stanici byla menší postavy, o trochu snědší než Mensahová, možná i starší, ale s dobře stavěnou figurou, která nenechávala nikoho na pochybách, že by dokázala dát komukoli pěkně do nosu. To ale pravděpodobně nebyl důvod, proč se stala velitelkou ochranky. To obnášelo spíš kancelářskou práci. „Pokoušejte se i nadále získat nějaké ID,“ poručila Turalovi.

Ti se vypařili dřív, než se situace přiostrčila. Mensahová se stále mračila na Indahovou a jasně jí tím dávala najevo svou nespokojenost. (Tedy skoro. Ten její výraz nejde moc dobře popsat, to byste museli vidět.) Indahová bezradně rozhodila rukama a řekla: „Tak fajn, pojďme to rozebrat.“

Mensahová nás odvedla z místa události do spojevacího koridoru. Byl široký, s vysokým zaobleným stropem, na kterém se promítala celá řada holografických výjevů povrchu planety, takže jste měli pocit, jako byste se dívali palubním oknem. Bypass se odkláněl od hlavní staniční pasáže a mířil do kancelářského sektoru, kde se dále dělil na chodby vedoucí do zásobovacích prostor. I když tu teď nebyl příliš velký provoz, přesto zde stál robot se svítící směrovkou a posílal jak obyčejné lidi,

tak i ty s vylepšenými schopnostmi a nákladní drony pryč z křižovatky a dál od vybavení staniční ochranky. Několik jejích členů stálo poblíž a předstíralo, že nás nesledují. Dva asistenti doktorky Mensahové, kteří sem dorazili s námi, se na ně kriticky dívali.

Robot mohl klidně spustit ochranný štít a dopřát nám tak soukromí, ale Mensahová s Indahovou zašly za velký rostlinný biom s obrovskými listy, připomínající svým tvarem pádla, který zakrýval vchod do místního občerstvení. (V přenosu se ukázalo barevné označení v několika jazycích, přesně podle standardní nomenklatury Skupiny pro ochranu prostředí, „Výživná škrobová jídla!!!“ a k tomu poznámka, že je až do uplynutí jednoho odpočinkového cyklu zavřeno.)

Místo sice poskytovalo dostatek soukromí, ale přesto jsem přikázal svým dronům, aby prozkoumaly, zda se nás někdo nepokouší odposlouchávat. Indahová se ke mně obrátila a zeptala se: „Ty máš s tímhle zkušenosti?“

Podíval jsem se na ni přes kamery svých dronů, ale přitom jsem dál sledoval vývěsku bistra, kde jsem si všiml nakreslených postaviček kolem písmen, která měla podle všeho symbolizovat jídla bohatá na škrob. „Jako s mrtvými lidmi? Jistě.“

Mensahová nadzvedla obočí a podívala se na mě. Pak poslala v přenosu žádost o soukromé připojení. Zabezpečil jsem ho a vzápětí mi od ní přišla otázka: *Myslíš, že je za tím Šerosvit?*

Ajaj, no kdoví? V této chvíli jsme tu sice měli podezřelou smrt, ale nic nenásvědčovalo tomu, že by měla

nějakou spojitost s Mensahovou nebo jinými lidmi, které skupina Šerosvit usilovala zničit. *Stále nemám k dispozici dostatek údajů, abych něco takového vyhodnotil, odpověděl jsem.*

Chápu, přisvědčila a dodala: Chci, abys na tomhle případu pracoval s naší staniční ochrankou. I kdyby se ta celá věc nijak netýkala našich problémů s korporacemi, bude to pro tebe dobrá příležitost.

Ajajaj! *Nechtěj mě, odvětil jsem. (Hele, sám o sebe taky nestojím, ale co mám dělat?) A bylo by pro mě mnohem snazší, kdybych tu záležitost vyšetřoval sám, zvláště když mě moje pátrání občas přivede k tomu, že se musím zbavit náhle zabitých agentů Šerosvitu.*

(Ne, tady toho jsem nezabil. Kdyby jo, tak bych ho, sakra, nepohodil nedaleko hlavní pasáže.)

Jestli chceš zůstat v alianci skupin pro ochranu prostředí, tak lepší vztahy se staniční ochrankou ti k tomu nekonečně moc pomůžou. Nakonec by tě mohli najmout jako bezpečnostního poradce, vysvětlila mi.

Mensahová málokdy nasadila tón ve stylu „je to přece pro tvoje dobro, ty hlupáku“, takže to, že mi něco právě vysvětlila tímto způsobem, jenom dokazovalo, jak moc byla o tomhle skvělém nápadu přesvědčená. A já nejsem žádný hlupák. Věděl jsem tedy, že má pravdu. Kromě toho jsem stále nemohl oblast pod správou Skupiny pro ochranu prostředí opustit, i kdyby se mi tu kdovíjak nelíbilo, popřípadě jsem se já nelíbil někomu jinému. Hodnocení hrozeb a rizik mi trvale stoupalo. (Měl jsem nyní modul sloužící k posouzení hrozeb nastavený tak,

aby mě neustále o všem v reálném čase informoval, a já se tak nemusel obtěžovat s jeho pravidelnou kontrolou.)

Ochranka stanice byla už o nebezpečí ze strany skupiny Šerosvit poučena, ale já jim věřil asi tak moc jako oni mně. (Nebude žádné překvápko, když vám povím, že nešlo o nijak velkou důvěru.) Navíc neměli žádnou zkušenost s korporátními útoky. Starali se především o první pomoc v případě nehod, zajišťovali bezpečnostní vybavení stanice, hlídali, aby se na stanici nedováželo nic nelegálního a rizikového, ale nikdy nemuseli zabráňovat pokusům o vraždu. Dokonce ani kromě vesmírného přístavu nikde jinde nehlídkovali.

Indahová nás pozorovala s jízlivým výrazem ve tváři, který naznačoval, že o naší soukromé konverzaci v přenosu ví. Mensahová mě stále probodávala očima, a tak jsem raději rovnou odpověděl: „Ano, mám zkušenost s vyšetřováním podezřelých úmrtí, a to zvláště za podivných okolností.“

Zatvářila se dost skepticky. „Jakých podivných okolností?“

„Osamocená pracovní zařízení.“

Zatvářila se mnohem vážněji. „Korporátní pracovní tábory pro otroky.“

„Ano, ale pokud jim tak budeme říkat, tak se oddělení marketingu a obchodních značek naštvě a pošle nám takový elektrický výboj do mozku, že usmaží kousky našich nervových tkání.“

Indahová sebou trhla, ale Mensahová si založila ruce a nasadila výraz říkající něco ve smyslu „tak seš

spokojená“ a „no prosím, pokračuj“. Indahová se na mě upřeně podívala. „Vím, že po tobě doktorka Mensahová chce, aby ses zapojil do vyšetřování. Budeš ochotný s námi spolupracovat?“

Fajn, nebudu lhát, že jsem něco takového už v minulosti nevyšetřoval. Většinou se z toho vyklube dost velké riziko pro lidi pracující na jakémkoli osamoceném korporátním projektu, ať už jde o těžbu, nebo třeba... ne, vlastně se to vždycky týká těžby. No, to je jedno – největší riziko totiž nepředstavují nějací vesmírní piráti, vzteklá lidožravá fauna nebo vzbouřená bezpečnostní jednotka, ale zase jenom další lidi. Zabíjejí se omylem i cíleně a vy musíte dát všechno rychle do pořádku, protože se tím ohrožují závazky a v konečném důsledku i to, zda společnost zaplatí odškodné, nebo ne. Bezpečnostní jednotky mají na základě pokynů centrálního systému za úkol shromáždit video- a audiozáznamy, jelikož nikdo nevěří lidským vyšetřovatelům, a to ani těm z jiných agentur.

Měl jsem už co do činění s několika případy, kdy se lidé pozabíjeli tajně, a ne třeba přímo v jídelně uprostřed oběda, ale zažil jsem je ještě před vyčištěním své paměti, takže na ně mám jen mlhavé vzpomínky. Vždycky bylo lepší jim zabránit, aby si šli po krku, a odhalit agresivní či jinak podezřelé chování, jako například poničení krabičky první záchrany nebo otrávení vody. Pak jste to nahlásili do zdravotnického systému a ten si je předvolal ke kontrole, nebo jste vše oznámili svému nadřízenému, který je poslal jinam, kde si s nimi musel poradit někdo

další, pokud je tedy zdravotnický systém nepřesvědčil, že toho mají nechat. Prostě se jen všichni snažili, aby se to nezvrtlo v něco ještě horšího.

(Vím, že to celé zní, jako by ti, co pracovali na nasmlouvaných projektech, nedělali nic jiného, než přemýšleli, jak se navzájem oddělat, ale skutečnost byla spíš podobná té s těmi ubožáky na HaveRatton, kteří si mysleli, že jsem bezpečnostní poradce a vylepšený člověk. Stěžovali si a vybíjeli si frustraci a strach z toho, k čemu se zavázali v pracovní smlouvě. A popravdě řečeno, práce na nasmlouvaných projektech všechno jenom zhoršovala.)

Uchoval jsem si údaje o všem, co se stalo od doby, kdy jsem se naboural do svého řídicího centra, ale chyběly mi odpovídající zkušenosti. Na druhou stranu jsem měl k dispozici tisíce hodin různých detektivních seriálů, takže jsem se mohl pochlubit slušnými teoretickými znalostmi, které se ale, nutno podotknout, skládaly z šedesáti až sedmdesáti procent z naprostých hovadin.

Ale Mensahová měla pravdu: vrhnout se do vyšetřování byl ten nejlepší způsob, jak zjistit, zda za touto podezřelou smrtí stojí Šerosvit a o co se tu na stanici snaží. „Dobře,“ řekl jsem nakonec. „A postaráte se o vyšší úroveň ochrany tady doktorky Mensahové, a to podle mnou zadaných kritérií?“ Tak, o tohle se tu přeme už pěknou dobu.

Indahová zařala zuby (tohle ji očividně bolelo), ale přesto slíbila: „Samozřejmě, pokud nám tu na stanici pobíhá atentátník, tak zvýšíme úroveň ochrany a posílíme bezpečnost rady Skupiny pro ochranu prostředí

a doktorky Mensahové. Fakt nepotřebuju, abys mi připomínal, jak mám dělat svoji práci.“

Fajn, tak snad se tahle úroveň ochrany posune z téměř mizivé do aspoň trochu přijatelné podoby. Nijak jsem na její výčitku nezareagoval, protože jsem věděl, že ji tím vytočím víc, než kdybych se ohradil.

Mensahová si odkašlala tak, že nám tím dala najevo cosi ve smyslu „snažíte se jeden druhého naštvat, ale ve skutečnosti štvete jenom mě“. Pak řekla: „Předpokládám, že zaměstnanecká smlouva bude brzy následovat.“

„Jistě. Nemusíte za mnou posílat tu děšivou právníčku,“ odvětila Indahová suše. Tou děšivou právníčkou myslela pochopitelně Pin-Lee. Jelikož pracovala jako špičková odbornice v oblasti zaměstnaneckého práva a zastupovala Skupinu pro ochranu prostředí v korporátní oblasti, stala se určitým způsobem bojovou jednotkou v první linii soudních válek.

Zaměstnanecké smlouvy pro občany žijící pod správou Skupiny pro ochranu prostředí byly docela jednoduché, jelikož jejich planetární kód už obsahoval dostatečnou ochranu. (Tak například se obyčejní a vylepšení lidé nemohli upsat k práci na dobu neurčitou a zřici se tak natrvalo své autonomie; něco takového bylo v přímém rozporu se zákonem.)

Jenže já jsem status občana neměl a technicky vzato jsem vlastně ani nebyl osoba s právy, což celou záležitost komplikovalo. Proto Pin-Lee vždy smluvně zajistila, že mě nikdo nemůže nutit do věcí, které nehodlám provést, a že budu mít k dispozici vlastní platební kartu. (Když